

Bet. over Lovf. om Bands Afledning og Udfbenyttelse.

gaver at løse, der efter dets egne Udsagn har en ganske anden Betydning, lige som det vel med nogen Næmnelighed tør forudsættes, at Selskabet for en meget væsentlig Del har naaet sit Formaal i Vandingsagen. Sammenfatter man disse tre Momenter, synes der at kunne reises visse Tvivl om, hvorvidt Hensynet til at lette og fremme et af Formaalene for Selskabets Virksomhed bør være det ledende Princip i vor for hele Landet bestemte Vandløbslovgivning. Man tillægge Vandingsagen nok saa megen Betydning, en Betydning, der forøvrigt langt fra er ubestridt, saa meget er i alt Fald sikkert, at for den aldeles overveiende Del af Landet og dets Borgere har den en kun forsvindende Vigtighed.

Mindretallet har ikke kunnet lufte Diet for, at den virkelige og nærmeste Foranledning til nærværende Lovforslag ikke ligger i en almindelig og dybtfølt Trang til at faae forelbede og uhenigtsmæssige Vandløbsbestemmelser ombyttede med tidsvarende og bedre, men at den maa søges i Selskabets Andragende i 1875. I og for sig kan Foranledningen ofte være temmelig ligegyldig over for selve Sagen; i det foreliggende Tilfælde turde det dog være anderledes. Vandløbslovgivningen griber saa at sige daglig ind i en saadan Masse af Forhold, sætter saa mange kommunale og andre Autoriteter i Bevægelse, berører saa mange Interesser og Giendoms spørgsmål, at en indgribende Forandring i det Bestaaende efter Mindretallets Opfattelse kun kan forsvares ved, at den foranlediges af en almindelig Følelse af dens Nødselighed og Nødvendighed. Om Nødseligheden kunne Meningerne maaske være delte, i alt Fald, naar det gjælder saa omfattende og vidtrækkende Forandringer som flere af de i Lovforslaget indeholdte; om Nødvendigheden kan der neppe en Gang være Tale, naar selve den Kommission, hvem hele Grundlaget for nærværende Lovforslag skyldes, i sine Motiver (Side 47) tilstaa, at „Anordningen af 29de Juli 1846, der endnu er Hovedbestemmelsen paa dette Omraade, i det Hele maa anses for et fortrinligt og omhyggeligt udført Lovarbejde, der paa en i Almindelighed klar og overskuelig Maade behandler de forskellige herhen hørende Materier“, og den samme sagkyndige Autoritet tilføjer end yderligere (Side 48): „Kommissionen har fra første Færd været paa det Fæne med, at den bestaaende Retstilstand, der er Resultatet af en naturlig og rolig Udvikling, i det Hele og Store maatte anses for tilfredsstillende, og at der derfor ikke kunde være Spørgsmaal om paa noget Omraade at foretage en radikal Omordning, men at Opgaven overalt maatte være at bygge videre paa det forhaanden værende Grundlag“.

Efter saadanne Vidnesbyrd om Nødvendigheden af og Trangen til Forandringer i vor nu gjældende Vandløbslovgivning, behøver Mindretallet Intet at tilføje.

De her citerede Udtalelser udelukke jo imidlertid ingenlunde Muligheden af, at selv om den bestaaende Retstilstand i det Hele er tilfredsstillende, kan den dog i mange Enkeltheder have mindre Mangler, som det var ønskeligt at faae rettede, og at selv om Hovedbestemmelsen (Anordningen af 1846) er et fortrinligt Lovarbejde, der i Almindelighed er klart og overskueligt, ligger det dog nær, at der paa flere Punkter kan opstaa Usikkerhed og Tvivl (navnlig i Forholdet til ældre og senere Love), som det kan være ikke mindre ønskeligt at faae hævede, og som egentlig kun paa en naturlig Maade kunne hæves ved en Kodifikation af den hele Lovgivning paa dette Omraade. Spørgsmaalet, det for Mindretallets hele Stilling afgjørende Spørgsmaal, bliver nu: „indskrænker det foreliggende Lovforslag sig hertil, eller indfører det nye Principer, ukjendte Bestemmelser og indgribende Forandringer i det Bestaaende?“

Udvalgets Flertal besvarer det i sin Betænkning derhen, „at det netop maa betragtes det som Lovforslagets Fortjeneste, at det overalt har taget som Grundlag de bestaaende Hovedregler, og at de foreslaaede nye Regler kun indeholde en Udvidelse af disse, som er nødvendig gjort ved de forekommende praktiske Tilfælde, der ere en Følge af de senere Aars Fremskridt i Agerbruget og Engvandingkunsten“.

Det vilde formentlig baade lidt at sætte Paastand mod Paastand, og Mindretallet tror det derfor rigtigere og mere overbevisende at lade Lovforslaget selv give Svaret, i hvilket Siemod det tillader sig paragrafvis at henlede Thingets Opmærksomhed paa følgende Punkter:

- 1) at den i § 2 indførte nye Vandløbsbetegnelse: „offentlige Vandløb“ i Stedet for det hidtil i Lovproget hjemlede: „Vandløb, der staa under offentlig Tilsyn“, formentlig vil kunne berede Veien for en Forandring af disse Vandløbs privatretlige Karakter, hvilken der allerede nu viser sig Tendenser til at angribe;
- 2) at §§ 7 og 8 for de mindre Vandløb have den nuværende og for disse Behandling saa beskæmte og hurtige og billige „Vandsynsmands-Institution“, saa denne